

THERMOPYLAE CONSTRUCTOR

Tejo Moerings

Schotschrift Uitgevers

“Wil je zielenrust en geluk nastreven, geloof dan, maar wil je een volgeling zijn van de waarheid, onderzoek dan.” Friedrich Nietzsche...

Verslag van een reis ondernomen in het begin van de jaren zeventig van de vorige eeuw met filosofische en politiek gekleurde kanttekeningen.

2^e druk © Tejo Moerings, Schotschrift Uitgevers

ISBN 978-94-6176-294-8

Schotschrift Uitgevers

www.tejomoerings.nl

© omslagbeeld Tejo Moerings *Het Testament olie op doek 1994*

© foto Tejo Moerings

Vormgeving omslagwerk en binnenwerk Publish@rt

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

Voorwoord

Graag nodig ik jullie uit tot het lezen van een persoonlijk verhaal onder de titel Thermopylae Constructor, met opgenomen een aantal essays van mijn hand gebaseerd op de Dynamische Democratie in 3D (of Holle Eik Theorie) dat als community artproject van start gaat wanneer er een locatie is gevonden.

Dit boek heeft de uitzonderlijke titel “Thermopylae Constructor” vanwege mijn fascinatie voor de Griekse geschiedenis en mythologie, dat mij van kindsaf is bijgebracht door mijn opvoeding in een literaire omgeving. Ik ben letterlijk bedolven geweest onder dikke pillen van boeken, die mijn vorming hebben ingezet en uitgediept. Iedereen die de film ‘300’ heeft gezien, de legendarische strijd tussen Leonidas, de koning van Sparta en Xerxes, koning der Perzen, heeft weet van de onmogelijke taak die op Leonidas’ schouders rustte. Door slim opereren en een tactische plek uit te zoeken, wist Leonidas de ‘tallozen’ lang tegen te houden met weinig meer strijders dan een fors uitgevallen bataljon.

In de geschiedenis van de zeevaart, was er een reder met dezelfde fascinatie die een van zijn snelste zeilschepen, de theeklipper Thermopylae, naar dezelfde legende heeft vernoemd. Deze viermastgetuigde clipper, brak record na record op de theeroute tussen China en Groot Britannië en vanwege mijn zucht naar snelheid, heb ik mijn eerste aannemingsbedrijf genoemd naar dit legendarische zeilschip. Thermopylae Constructor... constructor staat voor aannemer in de bouw en Thermopylae voor snelheid... $1 + 1 = 2$... namelijk Snelle Aannemer, daarnaast was ik een snelle leerling, dus $1 + 1 + 1 = 3$. De kracht van Leonidas en de snelheid van de theeklipper tesamen, vormt mijn levensverhaal.

Nogmaals veel leesplezier toegewenst...

Opgedragen aan

Coby, mijn levensgezellin, mijn anker en muze.

Dankwoord.

Mieke Neyt, die het hele boek heeft geredigeerd, hier en daar opmerkingen en aanmerkingen heeft geplaatst ben ik reuze dankbaar, ook tijdens het schrijven voor het wakker houden van mijn pen.

Voorts dank ik Paul P. voor zijn aanjagende functie in Ecce Homo.

Bovenal bedank ik mijn ouders omwege het rücksichtlöss op de wereld zetten van een tot dan sferisch deïstisch gevormd wezen, omwille van een reden met besluitvormingen omkleedt.

Verder dank ik Allah, Boeddha aka Siddharta Gautama en Mohamed voor de munitie mij aangereikt, het zootje ongeregelde parlementariërs dat mijn Holle Eik Theorie levend houdt, De Grofgebekte Blonde Giller voor zijn bijdrage, de VVD als een niet te vermijden beerput die blijft stinken, het voltallige Marinepersoneel die, als ze mij niet behandeld hadden zoals ik ben behandeld, mij hebben gevrijwaard van een vroege doch uiterst lucratieve pensionering, alles en iedereen die mij erin wilde luizen, petitie hebben getekend voor mijn gedwongen afscheid naar een wilderiaans tuigdorpe avant l'lettre, diegenen die zonodig k*k*rmof op mijn vette Jaguar moesten kalken met een permanent marker, en dank ik last but not least al die moderators van de zogenaamde kwaliteitspers voor het niet plaatsen van mijn anti-argumenten tegen het donkerbruine gedachtengoed van die ene reactant, die onder talloos veel namen de troll liep uit te hangen op uiteenlopende fora.

Ook dank ik al diegenen die me daadwerkelijk een vreselijke dood hebben toegewenst in de kalkputten van Neutral Moresnet, me wilden quadrupleren en trepaneren... een blik op hun bloeedoorlopen ogen en ik voelde me al vermoord.

Wordt vervolgd tot hier en nog verder...

De helft van de mensen die ik lief heb verschrompelt. Mijn lief, ze proberen ons gek te krijgen.

Volgens Hegel: "De waarheid van velen is heel de waarheid, daarentegen is de waarheid van een enkeling of enkelen, een dwaling in het licht van het collectieve."

Herinnering: Hoe oud ik geworden was, weet ik niet meer. Alle oma's, opa's, ooms en tantes waren aanwezig. Ik had nog geen neefjes of nichtjes, dus het zal m'n 4e verjaardag geweest zijn. Ik had een forse ziekenauto en een pijltjespistool gekregen. Alles leek koek en ei totdat ik een pijltje (met zuignap) in oma's oog schoot. Ik moest oma maar met de ziekenauto naar het hospitaal brengen. Heb het pijltjespistool en de ziekenauto daarna nooit meer gezien.

Favoriete compendium: Hier is vorm leegte en leegte vorm; leegte verschilt niet van vorm, en vorm niet van leegte; alles wat vorm heeft is leegte en alles dat leegte is, heeft vorm. eeuwigheid en moment, vorm en leegte, natuur en mensch, de eenheid van tegenstellingen: Tat wan asi.

Zwijgend stond ik voor een donker schilderij voor een doek dat een jas, een hemd, een vaandel had kunnen worden maar dat de kosmos werd. Zwijgend volharde ik voor het donkere doek, geestdriftig en opstandig, en ik dacht aan de kunst van het schilderen, van het leven, aan zoveel lege, koude dagen, aan ogenblikken van hulpeloosheid, aan mijn koude verbeelding die de klepel van de klok is en al slingerend leeft, slaand tegen wat liefheeft en liefhebbend wat het slaat, en ik bedacht: dat doek had ook een lijkkleed kunnen zijn.

Ik liep door een middeleeuwse stad, 's avonds of met de dageraad, was heel jong of tamelijk oud. Ik had geen horloge bij me, geen kalender, alleen mijn bloed mat koppig de hele afstand. Ik kon opnieuw met mijn of andermans leven beginnen, alles leek makkelijk te zijn, de ramen van de huizen waren niet helemaal dicht. Ik kon in vreemde levens kijken, het was voorjaar of het begin van de zomer, warme muren. De lucht zo zacht als een sinaasappelschil; ik was heel jong of tamelijk oud, ik kon kiezen, kon leven.

Al wandelend kwam ik uit op een groene open plek in het bos. In het midden van de open plek stond een gebouwtje met een enorme deur. De deur liet zich gemakkelijk openen en toonde een donkere gang. Bij het licht van m'n zaklamp kon ik zien dat de gang lang en smal was. Voorzichtig liet ik bij elke stap het schijnsel van m'n lamp naar eventuele obstakels zoeken. Na een stief kwartiertje lopen, ging de gang over in een steile trap naar beneden. In de diepte was geen eind te zien aan de brede en ondiepe treden. Ik begon af te dalen, er was geen steun aan de zijkanten, zo breed was de trap. Tree voor tree ging het dieper en dieper. De trap werd alsmaar breder en breder. Het licht van m'n zaklantaan begon te verflauwen; batterijen op. Niet de duisternis, die hield niet op. Het werd donkerder en donkerder en tastend met mijn voeten liep ik verder, daalde ik de treden een voor een af. Daar... een zwak schijnsel... Ik kon eindelijk de voet van de trap zien. Rustig maar vol spanning daalde ik, kwam uit in een groot gewelf met in het midden een eenzame figuur in kleermakerszit op de rotsbodem. Tegen de muren stonden beelden van heiligen, filosofen, kunstenaars, aan de zoldering hingen banieren en vaandels. Het gewelf werd verlicht door miljarden vuurvliegjes die zich in een bol hadden genesteld zoals een kroonluchter haar licht verspreid. De eenzame figuur stond in één beweging op uit zijn

kleermakerszit en wenkte me. "Stel de vraag die je allang wilde stellen." Zei hij. Hij was jong noch oud, gekleed in een lang wit gewaad, zijn baard was donker, zijn haren wit. Ik keek verrast naar zijn voeten, gestoken in krokodillen leren cowboylaarzen. De eenzame figuur haalde vanuit het niets een bril tevoorschijn, poetste de glazen een beetje met de mouw van zijn gewaad en zette het ding met veel gratie op zijn neus. "Kom op," zei hij, "ik heb niet de hele dag."

Ik stelde hem mijn vraag, eigenlijk twee vragen. Hij knikte en wees naar een poort achter hem. "Ga daar doorheen en je krijgt de antwoorden." Aarzelend liep ik naar de poort, bewust dat ik de lange weg weer terug moest zonder een sprankje licht, deed hem open en kwam weer op de open plek in het bos uit. De zon scheen nog immer uitbundig, het woud ruiste haar lied en ik ging verder de weg op die ik moest gaan...

...De zon scheen

Zoals ze moest schijnen, op de witte benen in het groen

Water verdwenen; en het breekbaar kostbare schip dat wel

Iets vreemds moet hebben gezien, een jongen die viel

Uit de lucht, zeilde kalm voort, moest ergens heen.

De zon scheen, W.H. Auden, uit 'Die avond dat ik de stad inliep'

Deel 1: Passage naar Morgenland

1...

In een vlaag van verstandsverbijstering moet het gebeurd zijn dat ik tekende voor 6 jaar dienstneming bij harer majesteits Zeemacht. Diezelfde vlaag had me toegefluisterd dat het verstandig was om het vaderland te verdedigen tegen de opdringerigheid van het rode gespuis. Echter, mijn oogpunt was onvolwassen, mijn disciplinair vermogen nul komma nul en dat allemaal in het centrum van mijn tumultueuze adolescentie. (16 jaar)

Dus na onderling overleg, ging ik met eervol ontslag na zestien maanden dienstvolbrenging en evenzovele overtredingen van de krijgsgediciplinaire tuchtregels.

Zo stond ik op straat met een volstrekt overbodige persoonlijke uitrusting – omdat een mutatieofficier mij had toegeblift dat ik zeker wel de dienstplicht nog had te vervullen zeer binnenkort, met de nadruk op binnenkort! – gepropt in 2 volle plunjezakken die ik door de straten van Den Helder moest duwen om een beetje fatsoenlijk de trein te halen naar ‘s wereld grootste havenstad zonder ballen.

Iemand had me een briefje in de handen geduwd als afscheid een onbekende, een held van het vooronder. Er stond een gedicht in van mijn favoriete dichter:

Een beter afscheid had de Marine me niet kunnen geven. De plunjezakken gingen bij de eerste gelegenheid over de muur, hup de berm in. Ik at een broodje en nam een biertje om de zaak eens goed te overdenken.

Hoe zag het eruit in die dagen?

De dagen minder roerig op wat rauzende mariniers na, die in deze tijd niet zouden misstaan als lijfwacht van een hooggeblondeerde oproerkraai, als opruimers van 'luizige Damslapers' en aanverwant tuig... volkomen misplaatste acties maar goed de indoctrinatie van het militaire apparaat gaf hen gelijk, alle gelijk en niets anders dan gelijk. In het kielzog van de houwdegens liep de vaderlandse kwaliteitspers in de maat en de pas, met bijval van het leeuwendeel van de Hardwerkende Nederlanders.

Het oproer van de linkse student en sociaal psychiatrische vakbondsbestuur, was met loonsverhogingen en emolumenten van langdurige vergoedingen op studiekosten en pretpakketten, danig in de kiem gesmoord en zowat elke huisvader kwam met een toeterend vierwielig geval de straat inrijden, triomfantelijk zwaaiend naar diegenen die het nog op een solexje deden. Al waren dat de laatste diehards met leren jas, handschoenen en een omgekeerde piespot als helm.

't Is nog een trend geworden dat nostalgisch geschutter op een koukleumig stuk ijzer met een eitje als voortdrijving.

Moeders staken de buren ogen uit met het laatste model koelkast, strijkmachine en droogtrommel. In elke straat kwam het bijkans tot een opstopping van vrachtauto's die bestellingen kwamen afleveren... en allemaal op de pof hè... Kortom, deze wereld kon de mijne niet zijn.

Was het Slauerhoff die dichtte: *"In Nederland wil ik niet leven, Men moet er steeds zijn lusten reven, Ter wille van de goede buren, Die gretig door elk gaatje gluren."*

Nee, lang zou ik het niet kunnen uithouden in het Nederland van die dagen.

Thuis werd het er ook al niet beter op. Ruzies, lange doorgehaalde nachten in een

troosteloze stad, stomdronken thuiskomen met een gestolen fiets en een sliert verwensingen tot de zolder toe... Ik was ontheemd en de dagen zat. Het eerste sollicitatiegesprek op het hoofdkantoor van een bekende oliemaatschappij deed de laatste barrière slechten... Al van kindeke klein af werd mij verweten dat ik bot en meedogenloos van me af wist te bijten. De prolurk tegenover me gaf me het laatste zetje naar een onbestemd adres.

Ik ging op reis! Waarnaartoe? De duivel alleen mocht het weten. Nog niet...

2...

Reizen heeft altijd in m'n bloed gezeten... Vader en moeder bielden van trektochten in de zomer, tent mee in de auto en dan op de 'bonnefooi' naar een bestemming. Meestal dichterbij; Duitsland, België of iets verder naar Oostenrijk. Omdat een van mijn obsessies de riddertijd was – Ivanhoe en de stripverhalen van de Rode Ridder, waren in die dagen mateloos populair – klom ik met m'n moeie beentjes de bergen op naar de ruïnes van abdijen, kastelen en vestingen die nog steeds in en rond de Eifel, Harz en het Zwarte Woud te vinden zijn. Ridders waren verheven boven het ploeterend volk en spraken tot de verbeelding natuurlijk. Dat het een feodaal systeem was met lijfelijke onderdrukking en meest saillant 'het recht van de heer' om de dochters van zijn pachters in te wijden in de liefde, kwam nog niet in me op. Daar komen we geheid een keer op terug.

In m'n slaapkamer hield ik alvast een koffer paraat met de noodzakelijkste zaken voor de wereldreis die ik ging ondernemen. Alles zat er in. Verrekijker, verbanddoos, duikspullen, mes en kompas natuurlijk – ga nooit de deur uit zonder kompas – en de atlas die ik van m'n ome

Toon had gekregen. In linnen gebonden van zware kwaliteit. En een fles likeur voor het ontsmetten van wonden;)
Ik was nog maar 8 jaar.

Na mijn Marine avontuur, liep ik opeens met m'n ziel onder de armen Rotterdam onveilig te maken in buurten waarin Henk en Ingrid zich niet zouden durven wagen vanwege de kleurrijke populatie en 'kwalijke' dampen die rond de straathoeken ruisten in groene en gele slierten als je er open voor stond tenminste. Kortom, mijn neus werd witjes, oren kregen groene pretuberansen en ik verkeerde constant in een waan van niet zijn.

Dat wil zeggen, ik was, maar bestond niet in werkelijkheid. De stad was voor mij een labyrint vol valstrikken, lokkend gejammer van hyacinthgeurige nymfen, pillen, poeders en matrozen die rechtstreeks van Amerikaanse kruisers de NAVO-gedachte nog 'ns aanstipten vanwege Joseph Luns die het apparaat door de sloten en sleuven van het geopolitieke machtspeel loodste.

In deze wereld, waarin mijn geaardheid geweld aan gedaan werd, ik zoekende was naar mijn werkelijke zelf, volop participierend in penose en kunstenaarsscene, wentelend in genotzucht en totale roes, draaide ik rond als een bezeten Derwish...

Enniewee... Dit kon niet blijven duren, wilde ik niet afglijden naar een eeuwigdurend verblijf aan de zelfkant van de maatschappij, tandeloos met haaruitval en een uitgeteerd gelaat.

In die tijd kon een verloren ziel als ik zich melden bij het Vreemdelingenlegioen, een ronselaar voor scheepsbemanningen of de trein nemen naar Parijs en zich daar het kunstenaarsbestaan aan te laten hangen.